

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyně Mgr. Helenou Nutilovou ve věci

žalobce: **P. Č.**
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**
sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2017, č. j. KUJCK 95410/2017

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou doručenou dne 11. 10. 2017 Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2017, č. j. KUJCK 95410/2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Písek (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 5. 2017, č. j. MUPI/2017/18784 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 26. 9. 2016 v 9:45 hod., jel jako řidič vozidla tov. zn. X, X na silnici pro motorová vozidla č. R20, v k. ú. Krašovice, v místě připojovacího pruhu na obec Krašovice, ve směru jízdy na Prahu a překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec stanovenou v maximu 110 Km/hod, přičemž radarovým rychloměrem RAMER 10C mu byla naměřena rychlost 158 km/hod, po odečtení možné odchylky 3% činila naměřená rychlost 153 km/hod. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se domáhá rovněž zrušení prvostupňového rozhodnutí.

2. Žalobce v prvním okruhu žalobních bodů namítá nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, neboť na snímku z měření není čitelná registrační značka a není tudíž prokázáno, že bylo změřeno vozidlo žalobce. Dle žalobce mohla být fotografie s čitelným údajem ke snímku přiřazena až následně v příslušném programu. Správní orgán neuvedl, z čeho dovedl, že manipulace se snímky není možná. Dle žalobce se musí fungování měřících zařízení, stejně jako fungování příslušného softwaru prokazovat, neboť princip fungování není notorií.
3. Dále žalobce namítá rozhodování správního orgánu I. stupně na základě doporučení Ministerstva dopravy č. 89/2006160-LEG/1 ze dne 4. 8. 2006, aniž by byl tento dokument založen ve spise a proveden jako důkaz. Za nepřezkoumatelné žalobce považuje výpočty brzdných drah, dále má za nepřezkoumatelný závěr správního orgánu o tom, že pokud by došlo k vadě měření, vůbec by se samotné změřením neudálo. Žalobce rovněž rozporuje závěr správního orgánu o tom, že se vozidlo na snímku nachází ve správné pozici. Není jasné, z čeho tyto závěry správní orgán dovozuje.
4. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za překvapivé.
5. Žalobce namítá porušení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, neboť správní orgány se nezabývaly možností, že novější právní úprava, nabytá účinnosti po spáchání údajného přestupku, je pro žalobce příznivější. Dle žalobce je příznivější úprava obsažená v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „nový přestupkový zákon“) co do zákonných kritérií pro výměru pokuty.
6. Žalobce namítá, že správní orgány neřešily účel měření rychlosti ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu, kterým má být zvyšování bezpečnosti, když měření proběhlo skrytě civilním vozidlem. Tato skutečnost dle žalobce nasvědčuje, že účelem byla co největší represe a nikoliv prevence.
7. Druhým okruhem námitek žalobce konstatuje nepřezkoumatelnost a nezákonnost uložené pokuty. Správní orgán nezohlednil všechna kritéria uvedená v § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) a u těch, které zohlednil, neuvedl, jaký vliv mělo to které kritérium na výši pokuty.
8. Třetím okruhem žalobce zpochybňuje úvahy správního orgánu o zavinění ve formě vědomé nedbalosti. Správní orgán se dle žalobce nezabýval tím, zda žalobce věděl o rychlostním limitu v daném úseku, přičemž žalobce měl za to, že v daném úseku platí rychlostní limit 130 km/hod. Závěry o vědomé nedbalosti jsou nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť správní orgán neprokázal, že žalobce věděl, jakou rychlostí jede. Žalobce rovněž namítá rozpory v závěru o vědomé nedbalosti, neboť žalovaný ve zrušujícím rozhodnutí uvedl, že takový závěr nemá oporu v dokazování a následně žádné dokazování provedeno nebylo.
9. Čtvrtým okruhem námitek žalobce vyjádřil pochybnost stran ověření udělenému společností RAMET a. s., která je výrobcem i vlastníkem rychloměru. Žalobce je názoru, že ověřovací list je nezákonný, neboť byl vydán osobou, jež měla být z rozhodování o ověření vyloučena dle § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V této souvislosti žalobce žádal o přezkoušení rychloměru dle § 11a odst. 1 zákona o metrologii, čemuž

nebylo vyhověno, neboť žalobce mohl tuto žádost vznést při silniční kontrole. Podle žalobce je však správní orgán povinen této žádosti vyhovět.

10. Pátým okruhem žalobce namítá měření rychlosti. Podle žalobce neplyne z § 79a zákona o silničním provozu oprávnění pro Policii ČR měřit rychlost skrytým způsobem, tedy vozidlem v civilním provedení. Výstup z měření je tudíž získaný nezákonně, v rozporu s § 51 odst. 1 správního řádu, a je procesně nepřipustný. V souvislosti s měřením nebylo správními orgány důkazně vyvráceno, že měření neproběhlo v zatáčce. Správní orgán nevypořádal důkazní návrh na zjištění zakřivení měřeného úseku.
11. Žalobce závěrem namítl překročení pravomoci správního orgánu I. stupně, pokud tento orgán žalobci uložil uhradit pokutu převodem na bankovní účet, a vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu. Žalobce navrhuje naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K prvnímu okruhu žalobních námitek ve vyjádření uvedl, že s nimi nesouhlasí, neboť bylo prokázáno, že se žalobce přestupkového jednání dopustil. Se záznamem o přestupku bylo zacházeno v souladu s Návodem k obsluze, doporučení Ministerstva dopravy lze přirovnat k odborné literatuře a jeho užití nemá vliv na naměřenou rychlost žalobce. K výpočtům brzdné dráhy žalovaný uvedl, že je pouze orientační, přičemž odkázal na kampaň BESIP a na aplikaci, která umožňuje brzdnou dráhu vypočítat.
13. K namítané formě zavinění žalovaný uvedl, že formulace o nejmírnější formě zavinění byla užita ve vztahu k úmyslu, který nebyl zjišťován. Měření rychlosti bylo provedeno v souladu s § 79a zákona o silničním provozu.
14. Při výměře sankce byly zohledněny všechny okolnosti, tedy jak přitěžující tak polehčující. K tvrzení žalobce o tom, že nevěděl, že se nenachází na úseku s rychlostním limitem 130 km/hod žalovaný uvedl, že se žalobce nacházel na silnici pro motorová vozidla, po kterých lze jet nejvýš 110 km/hod. I kdyby se nacházel v úseku platnosti nejvyšší povolené rychlosti 130 km/hod, překročení rychlosti o 23 km/hod by bylo zaznamennatelné jak tachometrem, tak pouhými smysly.
15. K námitce, že měřidlo bylo ověřeno výrobcem, žalovaný uvedl, že takový postup umožňuje současná legislativa. Žalobce nepředložil žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly zpochybnit věrohodnost ověření použitého radaru, proto nelze k námitce přihlídnout. Žalobce rovněž nedoložil doklad o podání žádosti dle § 11a odst. 1 zákona o metrologii u uživatele měřiče a nebyl tedy dán důvod pro přerušení řízení.
16. K namítanému měření v zatáčce žalovaný uvedl, že všechny skutečnosti potřebné pro vyhodnocení namítané zatáčky byly správním orgánem hodnoceny. Průběh měření byl hlídkou Policie ČR podrobně popsán, včetně výběru rovného stanoviště. Námitka žalobce tudíž není přiléhavá.
17. Zmocnění k měření rychlosti dává hlídce Policie ČR zákon, užití vozidla v civilním provedení zákonu neodporuje.

Obsah správních spisů

18. Ze spisů předložených správními orgány soud zjistil následující podstatné skutečnosti.
19. Správnímu orgánu I. stupně bylo dne 6. 10. 2016 Policií ČR doručeno oznámení přestupku, které obsahovalo podezření ze spáchání přestupku žalobcem podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Ve spise je rovněž založeno ručně vypsané oznámení o dopravním přestupku sepsané policistou na místě silniční kontroly dne 26. 9. 2016, které žalobce bez vyjádření podepsal. O celé věci byl sepsán úřední záznam č. j. KRPC-151527-1/PŘ-2016-020506.

20. Ve spise je založen záznam o přestupku z měřicího zařízení, který obsahuje tři fotografie měřeného vozidla, včetně fotografie zadní registrační značky 6C6 2995 spolu s údaji o rychlostním limitu i skutečně naměřené rychlosti. V záznamu je uvedeno datum 26. 9. 2016, čas 09:45:42 hod., stanoviště a místo měření Písek – nová hospoda, číslo snímku z měřiče 762, výrobní číslo zařízení 15/0218, zařízení nastavil pprap.. K. i GPS souřadnice (014°06'12.006'E 49°19'445'N). Dále je ve spise založen výpis z evidenční karty řidiče, fotokopie dokladů žalobce a fotografie z místa přestupku.
21. Ve spise je založen ověřovací list č. 196/15 použitého měřicího zařízení a osvědčení způsobilosti obsluhy silničního rychloměru.
22. Příkazem ze dne 10. 10. 2016, č. j. MUPI/2016/38524 byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše specifikovaného přestupku a byla mu uložena pokuta v částce 3 000 Kč. Žalobce podal proti příkazu odpor.
23. Dne 8. 11. 2016 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na den 28. 11. 2016 s poučením o důsledcích nedostavení se. Dne 21. 11. 2016 žalobce prostřednictvím zmocněnce sdělil správnímu orgánu I. stupně, že se k ústnímu jednání nedostaví.
24. Dne 28. 11. 2016 proběhlo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, o kterém je ve spise založen protokol č. j. MUPI/2016/45644. Dne 20. 11. 2016 byl zástupce žalobce nahlédnout do spisu a správní orgán mu k jeho žádosti stanovil pětidenní lhůtu k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí.
25. Správní orgán I. stupně vydal dne 9. 12. 2016 rozhodnutí č. j. MUPI/2016/47719, jímž byl žalobce uznán vinným ze shora specifikovaného přestupku, a byla mu uložena pokuta v částce 3 000 Kč. V odůvodnění správní orgán konstatoval, že po zhodnocení všech podkladů bylo bezpečně prokázáno porušení pravidel silničního provozu ze strany žalobce. Přestupek byl spáchán z vědomé nedbalosti, jelikož žalobce věděl, že svým jednáním může porušit či ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že zájem neohrozí. Při stanovení výše sankce správní orgán přihlédl k závažnosti, způsobu spáchání a k osobě pachatele. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné blanketní odvolání, které bylo k výzvě správního orgánu I. stupně doplněno.
26. Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 2. 2017, č. j. KUJCK 19409/2017 zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátil k novému projednání. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že nepovažuje za dostačující odůvodnění správního orgánu I. stupně stran výše sankce. Dále žalovaný považoval stanovení formy zavinění za nepřezkoumatelné pro nedostatek podkladů, neboť se nezjistilo, že žalobce věděl, že řídí vozidlo danou rychlostí. Dle žalovaného nebylo dostatečně prokázáno, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Žalovaný uložil správnímu orgánu I. stupně doplnit napravit vytýkané skutečnosti a užít svědeckých výpovědí zasahující policejní hlídky, aby bylo možné postavit najisto, že měření nebylo zatíženo vadou.
27. Písemností ze dne 15. 3. 2017 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na den 12. 4. 2017 a byli předvoláni rovněž zasahující policisté, pprap. V. K., pprap. P. P. a pprap. B. M.. Správní spis byl doplněn o mapy zachycující přesné stanoviště policejní hlídky provádějící měření rychlosti vozidel. Z map se podává, že měření probíhalo na rovném úseku silnice bez zatáček. Měřicí vozidlo bylo umístěno na konci připojovacího pruhu od obce Krašovice.
28. Z protokolu o ústním projednání přestupku ze dne 12. 4. 2017, č. j. MUPI/2017/15772 se podává, že policejní hlídka prováděla dne 26. 9. 2016 činnost zaměřenou na měření rychlosti na rychlostní silnici R 20 ve směru od Písku na Prahu. Rychlostní limit je v daném místě stanoven dopravní značkou IZ 2a v maximální výši 110 km/hod., přičemž tato dopravní značka je umístěna za odbočkou na obec Čížová, tedy cca 2 km před místem měření. Žalobce musel kolem této dopravní značky jet, neboť jiný sjezd na silnici R 20 se mezi značkou a místem měření nenachází. Policista K. vypověděl, že ustavení vozidla provedl s kolegou M. v souladu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

s manuálem k obsluze radaru RAMER 10C, viz strana 72, čl. 5.8.2 (návod k obsluze je na datovém nosiči součástí správního spisu). Jednalo se o skrytou zástavbu radarové hlavy a zaměřovací přípravek byl vložen na držák radarové hlavy otvorem horní části masky vozidla. Poloha byla nastavena tak, aby muška hledí směřovala přes přípravek přesně na výtyčku, která byla umístěna cca 10 metrů před vozidlem. Svědek K. vypověděl, že místo měření odpovídá vyznačenému místu na mapách založených ve správním spise pod č. l. 67, 68 a 69. Úřední značky byly na radaru umístěny v požadovaném počtu a byly neporušeny. Dosah radaru byl nastaven na cca 30 metrů dle místa měření, neboť se jedná o širokou komunikaci s vyšší povolenou rychlostí a na fotografii z radaru musí být vozidlo ve svazku paprsků. Veškeré snímky z měřiče jsou v nezměnitelné podobě uloženy na pevný disk radarového měřiče a nelze s nimi manipulovat. Svědci se ve výpovědi shodli, že po změření byl s vozidlem udržován vizuální kontakt až do jeho zastavení na autobusové zastávce na Nové Hospodě směr Plzeň. K záměně vozidla tudíž dojít nemohlo.

29. Usnesením ze dne 12. 4. 2017 byla žalobci stanovena lhůta 7 dnů, v níž mu bylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a byla mu zaslána kopie protokolu o ústním jednání.
30. Dne 3. 5. 2017 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta v částce 3 000 Kč. Správní orgán I. stupně doplnil dokazování a dospěl k závěru, že měření rychlosti bylo provedeno správně a bylo nade vší pochybnost prokázáno spáchání přestupku žalobcem.
31. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které bylo k výzvě správního orgánu doplněno.
32. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno a odvolání bylo zamítnuto. Žalovaným bylo konstatováno, že správní orgán dostatečně zjistil skutkový stav a vypořádal veškeré námitky žalobce. Pečlivě zhodnotil důkazy, které provedl a taktéž správně zhodnotil a stanovil formu zavinění. Přezkoumatelně odůvodnil výši pokuty, která byla uložena mírně nad spodní hranicí zákonného rozpětí. Žalovaný neshledal v napadeném rozhodnutí rozpor s právními předpisy, ani žádná procesní pochybení, a skutkový stav měl za spolehlivě zjištěný.

Právní hodnocení soudu

33. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
34. Krajský soud rozhodl při jednání konaném dne 25. 2. 2019. Žalobce i žalovaný se z jednání omluvili. Protože bylo předvolání k jednání řádně doručeno oběma stranám, nebránila žádná zákonná překážka v projednání věci v jejich nepřítomnosti.
35. Žaloba není důvodná.
36. K žalobním bodům a následnému přezkumu napadeného rozhodnutí soudem je potřeba uvést, že účelem soudního přezkumu není opakovaně zkoumat závěry učiněné správními orgány, pokud tyto závěry byly řádně a dostatečně odůvodněny. Prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí žalovaného tvoří jeden celek. Tato rozhodnutí byla krajským soudem shledána přezkoumatelná a řádně odůvodněná ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu.
37. Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí plně ztotožnil s právním názorem vysloveným žalovaným v tomto rozhodnutí, stejně tak i s právním názorem uvedeným správním orgánem I. stupně v rozhodnutí prvostupňovém. Vzhledem k obsáhlému výčtu dílčích žalobních

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

námitek se krajský soud uchýlil v odkazu na odůvodnění napadeného rozhodnutí ve smyslu rozsudků Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 – 86, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47), podle kterých: „*v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry správních orgánů; panuje-li mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí shoda, není důvodu, proč by na něj nemohlo být v rozsudku v podrobnostech odkázáno.*“ Ohledně míry rozsahu odůvodnění soudního přezkumu lze odkázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, nebo na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, které připouští, že na určitou námitku lze reagovat i např. tak, že ve svém odůvodnění soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že zdůvodnění poskytne dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud konstatoval, že: „*...není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloučí tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41). Úkolem krajského soudu tudíž je vypořádání se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, nikoliv podrobně vypořádávat každou dílčí námitku.

38. Krajský soud pokládá za zásadní tu skutečnost, že v projednávané věci byla vina žalobce dostatečně prokázána. Podle závěru učiněného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68 „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ Krajský soud má za to, že v nyní posuzované věci bylo tomuto požadavku ze strany správních orgánů vyhověno. Podklady, které sloužily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce byly zcela dostatečné, aby mohlo být ve správních rozhodnutích konstatováno, že se žalobce dopustil předmětného přestupku, spočívajícího v překročení maximální povolené rychlosti. Žalobcem uplatněné námitky nemohou úspěšně vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce.
39. V řízení o přestupku je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a za tímto účelem si opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí a zjišťuje veškeré okolnosti daného případu svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. Správní orgán rovněž provádí důkazy v potřebném rozsahu, přičemž důkazy hodnotí podle svých úvah, každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti.
40. V nyní projednávané věci bylo protiprávní jednání žalobce zadokumentováno a prokázáno. Podklady byly tvořeny zejména úředním záznamem, oznámením Policie ČR o dopravním přestupku, k němuž došlo dne 26. 9. 2016, dále záznamem o přestupku s fotodokumentací získanou ověřeným měřicím přístrojem, platným ověřovacím listem pro použité měřidlo a osvědčením o způsobilosti obsluhy měřicích zařízení. Krajský soud má za to, že z pořízené fotodokumentace je bez pochybností patrné, že změřené vozidlo je vozidlo řízené žalobcem, který byl po zastavení vozidla jako řidič ztotožněn. V následném správním řízení byly obstarány svědecké výpovědi zasahujících policistů, které věrohodným způsobem zachycují průběh měření vozidla žalobce, samotné ustavení vozidla s měřicím, a popisují místo měření. Podklady pořízené správním orgánem I. stupně plně postačovaly k prokázání viny žalobce a k vydání prvostupňového rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše specifikovaného přestupku. Podle krajského soudu byla vina žalobce ze spáchání uvedeného přestupku bez pochybností prokázána.
41. Krajský soud přistoupil ke stručnému vypořádání žalobních bodů:

42. Námitka směřující do nečitelnosti registrační značky na záznamu o přestupku je dle soudu zcela nedůvodná. Záznam o přestupku obsahuje celkem tři fotografie, kdy na první je zachyceno celé měřené vozidlo jedoucí v levém jízdním pruhu, na druhé je detail vozidla a na poslední je pouze výřez registrační značky, která je dobře čitelná. Žádné jiné vozidlo se na snímcích nenachází. Tvrzení žalobce o nečitelnosti registrační značky je tudíž neopodstatněné. Krajský soud připomíná, že ve správním spise je kromě záznamu o přestupku, který obsahuje výše uvedené fotografie, založena rovněž fotodokumentace pořízená zasahujícími policisty z místa sepsání oznámení dopravního přestupku. Na fotografiích jsou zachyceny doklady žalobce a dále vozidlo, které se shoduje s vozidlem zachyceným na fotografii na záznamu o přestupku. Registrační značka vozidla je totožná s registrační značkou vyobrazenou na výřezu z primární fotografie a krajský soud tak nemá pochybnost, že se skutečně jedná o totožné vozidlo, které bylo zachyceno měřicím přístrojem, tudíž že se jedná o vozidlo žalobce. Na snímcích není zobrazeno žádné jiné vozidlo.
43. Tvrzení žalobce o údajné manipulaci s fotografiemi lze považovat za spekulativní a ničím nepodložené. Snímek z měřicího zařízení označený číslem 762, byl pořízen autorizovaným a ověřeným měřidlem. Tato fotografie je vyhotovena radarem a další dvě fotografie je možné pomocí zoomu, tedy výřezem z primární fotografie vyhotovené radarem, přiřadit k záznamu o přestupku, neboť záznam o přestupku je koncipován až na 3 fotografie. Není zde možné vložit jinou fotografii. Manipulace tak není možná již ze samotné povahy věci. K tomu krajský soud odkazuje na prvostupňové rozhodnutí, kde správní orgán I. stupně na straně 4 popsal, jakým způsobem je fotografie zanesena do záznamu o přestupku, a to následujícím způsobem: „Na hlavním snímku sice tabulka registrační značky čitelná není, ale výřez s detailem zadní tabulky registrační značky nelze vyhotovit jinak, než že je část s tabulkou registrační značky na hlavním snímku zvětšena a takto je tato část snímku přenesena do výřezu v pravé části „záznamu o přestupku“. Měřicí zařízení radar RAMER 10C funguje na principu, že vytvořený záznam je v nezměnitelné podobě uložený na pevný disk radarového měřiče a dále se snímek obsluha radaru nemůže manipulovat. Takže tabulka registrační značky ve výřezu je jednoznačně registrační značka změřeného vozidla, k následné změně registrační značky za jinou nelze provést. Žádná data či údaje do snímku vkládat nelze, snímek ani v jeho výřezech nelze změnit, upravit či jakkoliv modifikovat.“
44. Záznam o přestupku pořízený z rychloměru je objektivní a nezaměnitelný důkaz, který je v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti pořízen automaticky bez zásahu lidského činitele. Ze záznamu o přestupku založeného ve spise je zjevné, že mezi rychloměrem a vozidlem nebyla žádná překážka, viditelnost byla dobrá a měřené vozidlo je na fotografii zachyceno v oblasti radarového svazku. Vozidlo je jediným výrazným objektem na snímku. Aby vůbec došlo ke změření rychlosti správným způsobem, předpokládá se zajištění toho, že měření nebude ovlivněno žádnými vnějšími vlivy. O všech skutečnostech potřebných k zajištění správného měření je obsluha měřicího přístroje náležitě poučena, neboť je k užívání měřicího přístroje proškolená. Obsluha tedy musí vybírat takové místo, které umožní provést měření bez jakýchkoliv překážek ve výhledu. Požadavky na správné měření byly v nyní řešené věci zajištěny. Radarový měřič je schválen akreditovaným střediskem, což dokládá ověřovací list č. 196/15 ze dne 27. 11. 2015, který je součástí správního spisu.
45. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 9 As 102/2016 – 50 není na nyní řešenou věc zcela přílehlavý. Je pravdou, že v odkazovaném rozsudku bylo podstatou věci rovněž měření rychlosti a námitky, že při měření nebyl dodržen návod k obsluze. Krajský soud je však názoru, že na nyní uplatněnou námitku stran případné manipulace se snímky zobrazenými v záznamu o přestupku a na to navazující námitku, že nebylo postaveno najisto změření vozidla žalobce pro nečitelnou registrační značku, se předmětný rozsudek Nejvyššího správního soudu nemůže aplikovat. Krajský soud souhlasí s tvrzením žalobce, že fungování silničního rychloměru není notorií, nicméně považuje za nadbytečné provádět důkaz ohledně vkládání fotografií do záznamu o přestupku. Takový důkaz by byl v dané věci za dané důkazní

situace bezpředmětný, neboť správní spis obsahuje mimo záznam o přestupku také fotodokumentaci z místa vyhotovení oznámení o přestupku, ze které lze bez pochybností vyvrátit tvrzení žalobce o tom, že nebylo prokázáno změření právě jeho vozidla. Z fotografií pořízených zasahujícími policisty je zcela jednoznačně zřetelná identifikaci změřeného vozidla a osoby žalobce. Správními orgány bylo postaveno najisto, že změřené vozidlo, kterým byl spáchán přestupkem spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti, je vozidlo žalobce, které je zachyceno na fotografiích v záznamu o přestupku.

46. Námitku porušení procesních práv žalobce způsobenou tím, že správní orgány rozhodly na základě doporučení Ministerstva dopravy č. 89/2006-160-LEG/1, aniž by tento podklad založily do spisu a umožnily se žalobci s ním seznámit, považuje krajský soud za nedůvodnou. Podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 a § 50 odst. 1 správního řádu tvoří všechny skutečnosti, které přispějí ke zjištění skutečného stavu věci. Jsou jimi zejména důkazy obsažené ve správním spise, podklady od jiných správních orgánů a stejně tak i obecně známé skutečnosti, které správní orgány prokazovat nemusí. Předmětné doporučení Ministerstva dopravy stvrzuje správní praxi, a má napomáhat k jednotnému postupu při řešení přestupků souvisejících s rychlostí jízdy. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 6. 1. 2010, č. j. 6 As 42/2009 – 39, doporučení Ministerstva dopravy lze přirovnat k judikatuře. Správní orgán I. stupně jej ve svém rozhodnutí uvedl jako zdroj k doložení ustálené správní praxe, neboť doporučení zahrnuje i řešení některých případů vyplývajících z posuzování přestupků v dopravě. Nejedná se však o skutkové informace, proto předmětné doporučení nelze považovat za podklad rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 a § 50 odst. 1 správního řádu.
47. K namítané nepřezkoumatelnosti výpočtu brzdných drah správním orgánem I. stupně krajský soud uvádí, že z prvostupňového rozhodnutí je patrné, že odkaz na brzdnou dráhu vozidla jedoucího rychlostí 153 km/hod měl posloužit toliko k dokreslení závažnosti spáchaného dopravního přestupku. Limity maximálních povolených rychlostí mají své opodstatnění, stejně jako jejich dodržování. Měřený úsek se nachází na rychlostní komunikaci, pro kterou je rychlostní limit stanoven v maximu 110 km/hod a každý účastník silničního provozu je povinen toto maximum respektovat. Odkaz na výpočet brzdných drah není předmětem přezkumu tohoto řízení a na zákonnost napadeného rozhodnutí nemůže mít jakýkoliv vliv.
48. Krajský soud musí odmítnout i námitku, že se správní orgány nezabývaly možností aplikace právní úpravy přijaté po spáchání přestupku, je-li pro přestupce příznivější. Podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46 „*rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.*“ Dojde-li ke změně právní úpravy v průběhu správního řízení, nebo až po jeho skončení, platí princip přípustné retroaktivity ve prospěch pachatele. V daném případě však tato situace nenastala a obsah ustanovení, které byly na dané přestupky aplikovány, zůstaly ve shodném znění po celou dobu vedení správního řízení.
49. Tvrzení žalobce, že právní úprava obsažená v novém přestupkovém zákoně ohledně zákonných kritérií pro určení druhu správního trestu a jeho výměry, je příznivější, než tomu bylo u zákonných kritérií pro určení druhu sankce a její výměry dle § 12 zákona o přestupcích (k tomu srov. § 12 zákona o přestupcích a § 37 nového zákona o přestupcích), je proto neopodstatněné.
50. Námitku nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti uložené pokuty, když nebyla zohledněna veškerá kritéria uvedená v § 12 zákona o přestupcích a jejich případný vliv na výši pokuty, považuje krajský soud za nedůvodnou. Ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích obsahuje výčet skutečností, k nimž správní orgán přihlíží při určení druhu sankce a její výměry, a tato kritéria musí být řádně označena a odůvodněna. Správní orgány jsou povinny při určení druhu sankce a

její výměry přihlédnout k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohybnostkám a k osobě pachatele. Žalobce se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, spočívajícího v překročení maximální povolené rychlosti mimo obec o 30 km/hod a více. Sankce byla v daném případě ukládána podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, který stanoví rozmezí zákonné sazby za uvedené přestupky od 2 500 Kč do 5 000 Kč. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč, tedy lehce nad spodní hranici zákonného rozpětí. Z výroku prvostupňového rozhodnutí je navíc zcela zřejmé, že sankce byla uložena za spáchaný přestupek, který je ve výroku rozhodnutí konkrétně a nezaměnitelně specifikován. Na straně 11 prvostupňového rozhodnutí správní orgán uvádí, k jakým okolnostem přihlédl při rozhodování o druhu a výši sankce. Krajský soud pokládá odůvodnění za přezkoumatelné. Výše uložené sankce byla uložena nad spodní hranici a s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu I. stupně se krajský soud ztotožnil.

51. Krajský soud neshledal jako důvodnou ani námitku o tom, že správní orgány neřešily účel měření ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu a měření bylo provedeno skrytě v civilním voze v rozporu s účelem prevence. Podle § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Obecní policie v součinnosti s policií tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií. Jak Policie České republiky, tak i obecní policie mohou měřit rychlost jen k naplnění zákonem stanoveného účelu, kterým je zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Zákon však nestanoví konkrétní způsoby provádění měření a neukládá ani povinnost informovat účastníky silničního provozu o prováděném měření. Účelem měření v civilním vozidle, stejně jako ve vozidle označeném znaky Policie ČR (příp. obecní policie) je prevence, neboť Policie ČR dohledem nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích postihuje jednání, která jsou v rozporu se zákonem. Soud tedy nepřisvědčil žalobci, že měření potíralo smysl a účel § 79a zákona o silničním provozu a že by byly důkazy získané policií v rámci měření nezákonné. Nutno konstatovat, že ani z ústavní zásady, že státní moc může být vykonávána pouze v mezích a způsoby, které stanoví zákon, nelze dovodit, že by měření ve vozidle v civilním provedení odporovalo zákonu.
52. Námitka směřující k úvahám správního orgánu I. stupně o formě zavinění u přestupku spáchaného žalobcem je rovněž irelevantní. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Přestupek je podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích spáchán z vědomé nedbalosti, pokud pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Kritériem je zachování určité míry opatrnosti při vědomí, že může dojít k ohrožení nebo porušení zájmu chráněného zákonem. Je tedy potřeba zohlednit objektivní a subjektivní hledisko. Objektivní kritérium v nyní posuzované věci plyne z právní úpravy provozu na pozemních komunikacích, když je nejvyšší rychlostní limit pro silnici pro motorová vozidla stanoven ve výši 110 km/hod. Dalším objektivním kritériem je povědomí žalobce o umístění dopravní značky za odbočkou na obec Čížová, neboť jiný nájezd na silnici č. R20 se do místa měření nenachází. Tvzení žalobce o tom, že sjel na silnici R 20 až sjezdem z obce Krašovice je tudíž zcela irelevantní s přihlédnutím, že v místě sjezdu z obce Krašovice, tedy v místě měření jelo vozidlo žalobce v levém jízdním pruhu. Jedná-li se o subjektivní hledisko, pak je zřejmé, že žalobce je jakožto držitel řidičského oprávnění od roku 1999 osobou znalou pravidel provozu na pozemních komunikacích a byl tedy schopen vynaložit potřebnou míru opatrnosti. Lze tak usuzovat, že žalobce musel vědět, že svým jednáním překračuje rychlostní limit a dopouští se přestupkového jednání. I kdyby měl žalobce za to, že se nachází na silnici s maximálním rychlostním limitem ve výši 130 km/hod, nic by to neměnilo na subjektivním hledisku jeho

zavinění, neboť by porušoval pravidla silničního provozu v obou případech. Krajský soud má za to, že stanovení formy zavinění jako vědomé nedbalosti je v daném případě zcela na místě a odůvodnění obou rozhodnutí v tomto ohledu ob stojí.

53. Soud nemůže přistoupit na spekulativní úvahu žalobce, že výrobcem i autorizovaným metrologickým střediskem je totožný subjekt, který má zájem na tom, aby jeho výrobek získal ověření. Ze spisu se nepodávají žádné indicie o možném selhání použitého rychloměru a námitka žalobce je pouze hypotetická.
54. Ohledně procesního pochybení správních orgánů, které žalobci neumožnily přerušit řízení za účelem vyřízení žádosti dle § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, lze uvést, že podle § 11a odst. 1 a 2 zákona o metrologii *(1) Uživatel stanoveného měřidla je povinen na žádost osoby, která může být dotčena jeho nesprávným měřením, požádat o přezkoušení stanoveného měřidla. (2) Český metrologický institut a subjekty autorizované podle tohoto zákona k ověřování příslušného druhu stanovených měřidel přezkouší stanovené měřidlo a o přezkoušení vydají osvědčení, jehož přílohou je zkušební protokol. Náležitosti osvědčení o přezkoušení a náležitosti zkušební protokolu stanoví ministerstvo vyhláškou.*
55. K tvrzení žalobce, že měl dle § 11a odst. 1 zákona o metrologii nárok na přezkoušení rychloměru, soud uvádí, že v době spáchání přestupku bylo v platnosti ověření použitého rychloměru. O ověření byl k rychloměru vystaven ověřovací list č. 196/15, který je založen ve spise, a doba platnosti ověření rychloměru byla v ověřovacím listu stanovena do 25. 11. 2016. To soud považuje za zcela dostatečné a vyhovující požadavkům na ověření / přezkoušení použitého rychloměru včetně přezkoušení ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o metrologii. Bylo by ostatně absurdní, kdyby i s platným ověřovacím listem bylo nutno rychloměr na základě § 11a odst. 1 zákona o metrologii nechávat znovu zkoušet na základě přestupků po každém měření.
56. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že nebylo správnými orgány vyvráceno tvrzení žalobce stran měření v zatačce. Výslechem zasahujících policistů bylo ověřeno přesné místo měření, přičemž ve správním spise jsou krom protokolu o výsledcích zasahujících policistů přiloženy i fotografie z mapové aplikace, které označují místo měření. Již pouhým pohledem na tyto mapy je zcela zřejmé, že úsek, kde bylo měření provedeno, je pro účely měření dostatečně rovný. Pro uvedené považuje krajský soud žalobcovy úvahy o tom, že k měření došlo v zatačce za účelové a spekulativní. Krajský soud přitom neshledal za potřebné provádět v daném ohledu jakékoli dokazování, neboť podklady obsažené ve správním spise poskytují dostatečný základ pro závěr, že při měření obsluha měřiče RAMER 10C nepostupovala v rozporu s návodem k obsluze.
57. K námitce žalobce spočívající v nesouhlasu se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a požadavku na naprostou anonymizaci krajský soud sděluje, že námitka nesouvisí s předmětem řízení, a nepřísluší proto krajskému soudu, aby se k takové námitce vyjadřoval. Požadavek žalobce a jeho zástupce se zcela míjí s předmětem řízení. Žalobci však lze připomenout závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci): „*Jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška. Pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být „sekundárně viktimizován“, je-li Nao 119/2017 spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.“*

Závěr a náklady řízení

58. Závěrem krajský soud konstatuje, že v posuzované věci správní orgány dostaly požadavku na zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Navíc tato zásada automaticky neznámá, že správní orgány a následně soud bude vyvracet jakékoliv účelové tvrzení uplatněné účastníkem řízení. Takový postup by jistě představoval absurdní situaci a zneužití práva. K účelovým námitkám se vyjádřil Ústavní soud v tom smyslu, že je nutno prokazovat vinu a nikoliv nevinu (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. II. ÚS 1050/15). Účelem soudního přezkumu je postavit najisto, že správní řízení proběhlo v zákonném rámci a že byl skutkový stav prostřednictvím podkladů zjištěn dostatečně. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce, jsou zcela dostačující k vydání obou správních rozhodnutí. Žalobcem uváděné žalobní námitky nemohly vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
59. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., podle kterého má účastník řízení, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které úspěšně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl úspěšný žalovaný, který náhradu nákladů řízení nepožadoval, neboť nevynaložil žádné náklady nad rámec své běžné činnosti. Z toho důvodu nebyla žalovanému přiznána náhrada nákladů řízení.

poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 25. února 2019

Mgr. Helena Nutilová v. r.
samosoudkyně